
Snaga opraštanja

By David Wilkerson

July 25, 2005 Opraštanje nije samo jednokratno djelo, ono je stil života, s namjerom da bismo ušli u svaki blagoslov u Kristu. "A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste postali sinovi svoga Oca nebeskog..." (Mt 5,44-45).

Prema Isusu, opraštanje nije stvar odabira hoćemo li nekome oprostiti ili ne. Ne možemo reći: "Ti si me toliko povrijedio da ti ne mogu oprostiti." Krist nam govori: "Ako ljubite one koji vas ljube, kakvu ćete plaću imati? Zar i carinici ne čine to isto?" (Mt 5,46).

Nije važno na koga smo kivni. Ako ustrajemo u tome, to će nas odvesti u gorčinu koja će zatrovati svaki vid našeg života. Neopraštanje donosi duhovno siromaštvo, slabost i gubitak vjere, i ne dotiče samo nas, nego i sve u našem krugu.

Preko pedeset godina svoje službe, vidio sam strašno uništenje života onih koji nisu htjeli oprostiti. Jednom sam vidio čovjeka koji je pao mrtav pod napadom gorčine izazvane odbijanjem da oprost. Netko ga je osramotio i on nikada nije dopustio da ta bol nestane. Jednoga je trenutka bjesnio mašući šakama, a već mu je sljedećeg, svladano svime time, mrtvo tijelo ležalo preko stola.

Međutim, vidio sam i slavnu snagu duha opraštanja. Opraštanje mijenja živote i čini da se prozori neba otvaraju. Ono ispunjava čašu duhovnog blagoslova tako da se prelijeva s obiljem mira, radosti i počinka u Duhu Svetom. Isusovo učenje o tom predmetu vrlo je određeno te, ako želite dospjeti u to divno područje blagoslova, obratite pozornost i prihvatite Njegove riječi.

1. Opraštanje drugima nema nikakve zasluge kod Bogalusa nam je rekao: "Da, ako vi oprostite ljudima njihove pogreške, oprostit će i vama vaš Otac nebeski. Ako li vi ne oprostite ljudima njihovih pogrešaka, ni vaš Otac neće vama oprostiti vaših." (Mt 6,14-15). Ne griješite, Bog se ovdje s nama ne pogađa. On ne govori: "Radi toga što ste vi oprostili drugima, ja ću oprostiti vama." Mi oprostjenje nikada ne možemo zaslužiti. Jedino prolivena Kristova krv zaslužuje oprostjenje grijeha.

Naprotiv, Krist zapravo govori: "Puno priznanje grijeha zahtijeva da oprostite drugima. Ako zadržite bilo kakvo neopraštanje, onda niste priznali sve svoje grijeha. Pravo pokajanje znači priznati i odbaciti svaku zamjerku; ono znači razapeti svaki trag gorčine prema drugima. Sve manje od toga nije pokajanje."

To ide ruku pod ruku s jednim od blaženstava iz iste propovijedi: "Blago milosrdnima jer će postići milosrđe!" (Mt 5,7). Evo što On hoće reći: "Oprostite drugima da biste mogli ući u blagoslov i radost posinjenja. Bog tada na vas može izliti darove svoje ljubavi. Doista, kad Isus kaže: "Ljubite i blagoslivljajte one koji vas kunu da biste mogli biti djeca svoga nebeskog Oca", (vidi Mt 5,44-45), On nam zapravo govori: "Opraštanje pokazuje pravu narav djece Božje. Kad oprostite, otkrivete svijetu Očevu narav."

"Nego, ljubite svoje neprijatelje... a da ništa ne očekujete natrag! Tako će vaša plaća biti velika, i bit ćete sinovi Previšnjega, jer je on dobar prema nezahvalnima i zlima. Budite milosrdni kao što je milosrdan Otac vaš... Opraštajte, pa će vam biti oprosteno! Dajte, pa će vam se davati... jer će vam se mjeriti mjerom kojom mjerite." (Lk 6,35-38).

2. Zapovjedbno nam je da opraštamo svojim neprijateljima Prema Isusu, neprijatelj je onaj koji vas proklinje, mrzi, iskorištava ili progona (vidi Mt 5,44). Prema Njegovoj definiciji, neprijatelje imamo ne

samo u svijetu, već povremeno i u crkvi, a možda i u grobu.

Razgovarao sam s jednom kršćankom koja je godinama nosila neopraštanje prema svome ocu. On je već odavno bio mrtav, ali mu ona nikada nije bila u stanju oprostiti jer ju je godinama zlostavljao. To je u njoj stvorilo korijene gorčine i zarazilo čitav njen život. Njena radost u Kristu se smanjila, a kad god je molila, nebesa kao da su bila od olova. Kasnije je postala uznemirena, osjećajući kako se dubok nemir u njoj povećava.

I tako je revno počela čitati Riječ Božju i Isusove su je riječi u tim odlomcima osvjedočile. Polako je počela odbacivati svu svoju gorčinu. Danas ta žena hoda u području blagoslova jer je pronašla snagu u Kristu da oprostí svome ocu. Rekla mi je: "Onaj duh neopraštanja predala sam Gospodinu. Ne mogu vam iskazati kolika se sad radost oslobodila u mom životu. Zahvaljujem Bogu jer sam vidjela silu opraštanja."

Sjećam se strašnih boli izazvanih razvodom te gorčine koja dolazi nakon toga. Mnogi koji su prošli kroz rastavu rekli su mi da je to bilo gore od smrti jer ona često bivše ljubavnike i prijatelje pretvara u gorke neprijatelje. Naša služba prima tragična pisma kršćana čiji je bračni drug napustio brak te se sad pretvara u mržnju i pokušava uništiti ostatak obitelji.

To su strašne i bolne tragedije. Ali Bog ne dopušta nikakvo njegovanje neopraštanja. Koliko ste puta samo čuli te jezovite riječi nekoga tko je prošao kroz tragediju razvoda: "Ne mogu mu oprostiti." "Nemaš pojma što mi je učinila." "Imam svoje razloge." No ništa od toga neće biti prihvaćeno Sudnjega dana. A danas to neopraštanje zatvara nebo za život te osobe.

Prema Riječi Božjoj, četiri se stvari traže da bi oproštenje bilo cjelovito:

1. Pavao prvo ističe dva zahtjeva za opraštanje "Podnosite jedan drugoga i dobrostivo opraštajte međusobno ako tko protiv koga ima nešto što je za ukor. Kao što je Gospodin vama dobrostivo oprostio, tako činite i vi." (Kol 3,13). Podnositi i opraštati dvije su različite stvari. Podnositi znači prestati sa svim djelima i mislima osвете. Drugim riječima, to govori: "Ne uzimaj stvari u svoje ruke. Umjesto toga, podnesi bol. Ostavi tu stvar i pusti je."

Međutim, podnositi nije samo novozavjetna zamisao. Izreke nam govore: "Ne reci: 'Kako je on meni učinio, tako ću i ja njemu; platit ću tom čovjeku po djelu njegovu!'" (Izr 24,29). Snažan primjer ove opomene vidimo u Davidovom životu.

U 1 Samuelu 25 nalazimo Davida u osvetničkom bijesu prema zlikovcu imenom Nabal. David i njegovi ljudi nekoliko su mjeseci čuvali veliko Nabalovo stado ovaca, ne uzevši čitavo ono vrijeme ni jedne ovce. Sada je David bježao od Šaula. Njegovi su ljudi s obiteljima gladni bili u jednoj spilji. I tako je David poslao neke od svojih ljudi da pitaju Nabala ne bi li im ustupio nekoliko ovaca.

Ali je Nabal, smijući se, rekao: "Tko je David? Samo odbjegli sluga." Kad je David to čuo, pao je u bijes, zaklevši se: "Tako mi Bog pomogao ako s njim ne svršim." Zatim je skupio dvije stotine ljudi i krenuo prema Nabalovom logoru da ga ubije.

Ali se Nabalova žena Abigajila prestrašila i brzo posredovala. Natovarila je magarca hranom i jašuci krenula ususret Davidu. Zaustavila ga je ovim riječima: "Ne osvećuj se svojom vlastitom rukom, Davide. Neka Gospodin bude tvoju bitku. On će se pozabaviti tvojim neprijateljima. Pretrpi sad ovo i imat ćeš i dalje dobar život s Gospodinom. Ti trebaš biti kralj Izraelov. Ali ako se sada pokušaš

osvetiti, ostatak ćeš života žaliti za tim."

David je znao da je taj savjet od Gospodina. Zahvalio je Abigajili te se okrenuo natrag, govoreći joj: "Spasila si me od osвете mojom vlastitom rukom." Kad je ubrzo nakon toga Nabal umro, David je slavio Boga za to posredovanje: "Gospodine, založio si se za stvar moje sramote. Sačuvao si me od moje vlastite osвете."

David je imao još jednu priliku za laku osvetu kad je našao svog progonitelja Šaula kako spava u spilji u kojoj se on krio. Njegovi su ga ljudi nagovarali: "Ovo je Božje djelo. On ti je predao Šaula u ruke. Ubij ga sad i osveti se." Ali David se uzdržao i uzeo je samo skut Šaulova plašta da bi kasnije mogao dokazati da ga je mogao ubiti. Takva mudra djela Božji su način da se neprijatelj osramoti i upravo je to bio slučaj kad je David Šaulu pokazao skut. Šaul je odgovorio: "Pravedniji si od mene, jer ti si meni učinio dobro, a ja sam tebi učinio zlo." (1 Sam 24,17). Šaulovo ogorčeno srce na Davida sada se rastalilo.

To je sila opraštanja; ona neprijatelje pune mržnje izlaže sramoti jer ljudsko srce ne može razumjeti odgovor pun čiste dobrote.

2. Uz podnošenje, iz svega srca moramo i oprostiti. Sada dolazimo do opraštanja koje sadržava dvije druge zapovjedi: 1. Ljubite svoje neprijatelje i 2. molite za njih. "A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje, blagoslivljajte one koji vas psuju, radite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas namjerno iskorištavaju i progone." (Mt 5,44).

Jedan mudar stari propovjednik rekao je: "Ako možeš moliti za svoje neprijatelje, možeš i sve ostalo." Otkrio sam da je to istina i u mom životu. Dok molim za one koji su mi nanijeli bol, Krist počinje uklanjati moju bol, moju želju da se branim i moj tjelesni poticaj da vratim milo za drago. A dok on to čini, moram pitati:

"Gospodine, što bi htio da učinim da popravim ovaj odnos?" Ponekad je njegovo vodstvo da nazovem, napišem pismo ili da se sastanem s tom osobom licem u lice. Kad učinim kako me On vodi, duša mi se ispuni Njegovim mirom.

Svakako, Isus nikada nije rekao da će djelo oprostjenja biti lako. Kad je zapovjedio: "Ljubite neprijatelje svoje", grčka riječ za "ljubiti" nije značila "imajte osjećaj ljubavi prema njima", već "imajte moralno razumijevanje". Jednostavno rečeno, oprostiti nekome nije stvar pobuđivanja ljudskih osjećaja, već stvaranje moralne odluke za uklanjanje mržnje iz našega srca.

Zamislite duboku, duboku bol jednog mladića koji je uz molbu za našu biblijsku školu napisao i svoj životopis. Njegovi su se roditelji razveli kad je bio još malo dijete i njegova je majka preuzela brigu za njega i njegova brata. A onda, kad je imao četiri godine, majka je spakirala dva mala kovčežića, iznijela ih pred vrata njihove kuće i dječacima rekla: "Nikada se više nemojte vratiti." Braća su ostala sjediti na rubu ceste zbunjena i povrijeđena. Na kraju je došao otac i uzeo ih.

Godinama je ovaj mladić mrzio svoju majku jer ga nije željela. I godinama je podnosio gorčinu, nesposoban oprostiti joj.

A onda, kad je imao trinaest godina, otišao je na neko crkveno taborovanje gdje je došao Kristu. Bog mu je tada progovorio i rekao mu: "Oprostiš li svojoj majci i počneš moliti za nju, ja ću je promijeniti." Počeo je moliti i Gospodin je polako mijenjao njegovo srce prema majci. Počeo ju je voljeti i za šest

mjeseci njegova je majka došla Kristu.

Više sam nego sretan što je taj mladić primljen u našu školu želeći postati mladi evanđelist. On iz prve ruke poznaje nevjerojatnu snagu opraštanja.

3. Moramo naučiti oprostiti i sami sebi. Za mene, ovo je najteži dio opraštanja. Kao kršćani, brzi smo ponuditi milosrđe našega Gospodina svijetu, ali često ga vrlo rijetko nudimo sami sebi.

Pogledajmo kralja Davida koji je izvršio preljub, a zatim ubio muža da bi prikrio svoj grijeh. Kad je njegov grijeh bio razotkriven, David se pokajao i Gospodin je poslao proroka Natana da mu kaže: "Grijeh ti je oprošten." Međutim, iako je David znao da mu je oprošteno, izgubio je radost. Molio je: "Objavi mi radost i veselje, nek se obraduju kosti satrvene! Vрати mi radost svoga spasenja i učvrsti me duhom spremnim!" (Ps 51,10.14).

Zašto je David još uvijek bio uznemiren? Taj je čovjek bio opravdan pred Gospodinom i imao je mir kroz Božje obećanje opraštanja. Međutim, vaši grijesi mogu biti izbrisani iz knjige Božje, ali ne i iz vaše savjesti. David je napisao taj psalam jer je htio da ga savjest prestane osuđivati za njegove grijehe. On jednostavno nije mogao oprostiti sam sebi. Sad je podnosio kaznu jer se predao neopraštanju, neopraštanju upravljenom prema samom sebi, a to je gubitak radosti. Vidite, radost nam Gospodnja dolazi jedino kao plod prihvaćanja Njegova opraštenja.

Prije mnogo godina vrlo me se dojmio životopis Hudsona Taylora, osnivača Kineske unutrašnje misije. Taylor je bio jedan od najučinkovitijih misionara u povijesti, pobožan čovjek molitve, koji je osnivao crkve širom golemog unutrašnjeg prostranstva Kine. Međutim, on je godinama služio bez radosti. Radi svojih unutarnjih borbi, bio je na tlu, mučeći se nad tajnim žudnjama i mislima nevjere. U pismu svojoj sestri priznao je: "Muče me misli koje nisu ugodne Gospodinu. U svom umu i duhu vodim mnoge bitke i mrzim sebe, svoj grijeh i svoju slabost."

Ali 1869. godine Hudson Taylor doživljava radikalnu promjenu. Vidio je da Krist ima sve što mu je potrebno, ali da nikakve njegove suze ili pokajanje ne mogu otpustiti te blagoslove u njemu. Svojoj je sestri rekao: "Ne znam kako mogu u svoju posudu dobiti sve ono što je Krist obećao." Taylor je shvatio da je samo jedan put do Kristove punine, i to kroz vjeru. Svaki savez koji je Bog načinio s čovjekom zahtijevao je vjeru. Tada je Taylor odlučio raspiriti svoju vjeru, no i taj se trud pokazao uzaludnim. Konačno mu je u njegovom najmračnijem trenutku Duh Sveti dao otkrivenje: vjera ne dolazi raspirivanjem, već počivanjem na obećanjima Božjim. To je tajna kako zakoračiti u sve Kristove blagoslove.

Sada je Taylor iznova i iznova počeo izgovarati Isusova obećanja: "Ostanite u meni i roditi ćete rod." "Nikada vas neću ostaviti niti napustiti." "Ako vi niste vjerni, ja ostajem vjeran." Taylor je prestao oponašati Krista te je počeo počivati u Isusovom obećanju trajnog zajedništva s Njim. Svojoj je sestri pisao: "Bog na mene gleda kao na mrtvog i zakopanog kod križa, gdje je Krist umro za mene. Sada od mene traži da i ja sebe vidim kao što me vidi On. I tako počivam u pobjedi koju je Njegova krv stekla za mene. I danas mogu pogriješiti, ali sada vidim Krista sa sobom kao nikada ranije. Brzo priznajem svoje grijehe i vjerujem da su trenutačno oprašteni."

Taylor je sam sebi oprostio grijehe za koje je Krist rekao da su već bačeni u more. A s obzirom da je počivao na Božjim obećanjima, mogao je postati veseli sluga, neprestano bacajući sve svoje brige na Gospodina. I upravo na toj točki svi mi ulazimo u savez s Bogom: čim počnemo počivati na Njegovoj Riječi za nas oslanjajući se na Njegova obećanja.

Imam za vas pitanje Vjerujete da su vaši grijesi iz prošlih godina i mjeseci oprosteni. Priznali ste ih i prihvatili Božje obećanje oprostjenja. Ali vjerujete li to isto o jučerašnjim grijesima? Poput Hudsona Taylora, priznajte li ih brzo i vjerujete da su trenutačno oprosteni?

Bog nikada ne postavlja granični rok između trenutka našeg priznanja i Njegova oprostjenja. "Kad sam te zazvao, uslišio si me, dušu si moju pokrijepio." (Ps 138,3). "Ne spominji se, protiv nas, grijeha otaca; neka nas pretekne smilovanje tvoje", (Ps 79,8).

Recite mi, kakva su vaša jutra? Probudite li se s mračnim oblakom nad glavom? Imate li osjećaj krivice i odmah počnete ponavljati svoje neuspjehe? Jesu li vaše prve misli: "Tako sam slab i grješan"? Evo što Riječ Božja govori o tome kakva bi vaša jutra trebala biti: "Pjevajte Jahvi, hvalite ime njegovo! Navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo." (Ps 96,2). Božje je smilovanje svakoga jutra novo. Dakle, bez obzira što ste jučer ili čak sâm ovaj sat počinili, kad istinski priznate, sve je to pod Kristovom krvi očišćenja.

Ako vjerujete u Njegovo milosrđe iz trenutka u trenutak, ako vjerujete da je On daleko voljniji oprostiti nego što ste vi voljni priznati, onda se ovoga jutra dignite i đavlu kažite: "Ovo je prvi dan počinka u mom životu. Iza sebe ostavljam sve stvari iz prošlosti, sve svoje prošle neuspjehe i grijeh te danas trčim dalje s novim početkom. Danas je dan spasenja Gospodnjeg!"